

РЕШЕНИЕ

№ 5522

гр. София, 19.08.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 09.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **7847** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез управителя Д. М., срещу ревизионен акт № [ЕГН]/ 15.02.2013 г., издаден от И. И. Г., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП Б., потвърден с решение № 1242/19.07.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място].

В жалбата са изложени доводи за нищожност на РА, поради издаването му от некомпетентен орган и за незаконосъобразност поради нарушение на процесуалните правила и противоречие на материалния закон. Твърди се, че са изпълнени всички условия, предвидени в чл. 68, ал. 1, чл. 69 и чл. 71 ЗДДС за признаване правото на данъчен кредит за ревизираните периоди по процесните доставки. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Т., която моли съда да обяви ревизионния акт за нищожен.

Ответната страна – директор на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуален представител юрк. Б., моли съда да обяви ревизионния акт за нищожен.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание ЗВР № 1205072/ 04.07.2012 г., изменена със ЗВР № 1207910 от 29.10.2012 г., изменена със ЗВР № 1208616/ 29.11.2012 г., всичките издадени от П. Г.

Г., на длъжност началник сектор в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.01.2011 г. до 30.04.2012 г. Издателят на ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП - С..

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № 1208616/14.01.2013 г. от ревизиращият екип, определен със ЗВР № 1205072/ 04.07.2012 г.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/ 15.02.2013 г., издаден от И. И. Г., на длъжност главен инспектор по приходите, оправомощена със заповед за определяне на компетентен орган № К 1208616/14.01.2013 г., издадена от органа възложил ревизията. С РА на [фирма] е отказан данъчен кредит в размер на 197 884,36 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. За така установените задължения са начислени лихви за забава в размер на 24 994,68 лв.

Р. акт е връчен по електронен път (л. 85) на 26.02.2013 г. на ревизираното дружество. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] е подадена на 08.03.2013 г. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция ОДОП С. с до 1 месец от датата на изтичане на срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК. В продължения със споразумението срок решаващият орган не се е произнесъл по подадената срещу РА жалба. В срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК от [фирма] е подадена жалба до Административен съд София град с вх. № 53-00-722/12.07.2013 г. по описа на дирекция ОДОП - С..

При условията на чл. 156, ал. 6 ДОПК директорът на дирекция ОДОП – С. е постановил решение № 1242/19.07.2013 г., с което е потвърдил РА № [ЕГН]/ 15.02.2013 г.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка, както и представените от жалбоподателя в хода на съдебното производство. По искане на жалбоподателя е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 4 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Представеният по делото екземпляр от оспорения ревизионен акт не е подписан от органа по приходите, посочен като негов издател. На ответника е предоставена възможност и са му дадени указания за представяне по делото на подписан от компетентния орган по приходите ревизионен акт, който се оспорва пред съда, съответно с протоколни определения от 02.12.2013 г. и от 24.03.2014 г. В съдебно заседание на 09.06.2014 г. от ответника е представен екземпляр от оспорения РА № [ЕГН]/ 15.02.2013 г., който в придружителното писмо от директора на ТД на НАП С. (л. 257) е определен като оригинал на посочения РА. Представеният оригинален екземпляр от РА не е подписан. Поради това следва да се приеме, че неподписването на оспорения РА от органа, посочен като негов издател, е безспорно установено в хода на настоящото производство. В този смисъл е и становището на ответника, който чрез процесуалния си представител заявява становище за нищожност на акта.

Съгласно чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК подписът на органа по приходите, издал РА е основен и задължителен реквизит на акта. Липсата на подпис на органа, посочен в титулната част на ревизионния акт като негов издател, представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Неподписването на акта представлява не само порок на формата на акта, но е и съществен порок на волеизявлението на административния орган, обосноваващ извод за несъществуващ акт. Неподписаният административен акт не поражда правни последици и следва да бъде обявен за нищожен на основание чл. 172, ал. 2, пр. 1 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Предвид констатираната нищожност на ревизионния акт, съдът не следва да се произнася по законосъобразността му и и да обсъжда останалите доказателства по делото.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1, пр. 1 от ДОПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер на 5 657,58 лева, от които 50 лв. платена държавна такса, 700 лева платено възнаграждение за вещо лице и 4 907,58 лева платено възнаграждение за един адвокат, съгласно представен договор за правна защита и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.1 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Ревизионен акт № [ЕГН]/ 15.02.2013 г., издаден от И. И. Г., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП Б., потвърден с решение № 1242/19.07.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място], по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК]. ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 5 657,58 лева (пет хиляди шестстотин петдесет и седем лева и петдесет и осем ст.), представляваща разноските по делото и адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: